

سرود دریا

شدم مجنون عشقت چون دل دیوانه دریا

نجاتم ده ز موج سرکش مستانه دریا

چو دریا گه به ساحل گه به صخره میزنم سر را

مگر بیرون بر آرم گوهر یکدانه دریا

تویی دریای عشق من، منم شیدای این دریا

به گردابم برد آخر غم جانانه دریا

تو دریایی منم چون زورق بشکسته و حیران

اگر اتم به گردا بی کشم شکرانه دریا

تو دریایی، منم دریا، من و تو هر دو همزادیم

ببین دریا دلیها را شدم همخانه دریا

نه موجم میبرد از خود، نه توفان ونه گردابی

ز بس نوشیده ام من، ساغر مردانه دریا

چنان مست و خرابم زان دو چشم مست و مخمورت
خمارم نشکنند از بادهٔ پیمانۀ دریا
گهی مست و خروشانم، گهی آرام و بی فریاد
فریبم میدهی ای فتنۀ فتنۀ دریا
چرا آرام و خاموشی، چرا در خود نه میجوشی؟
که تا از خود شوم بیخود ازین خمخانۀ دریا
مرا دریاب ای دریا! که چشمان تری دارم
اگر توفان شوم ویران کنم کاشانۀ دریا
به دریا چون سپردم دل، نمیدانم چه خواهد شد
فریبم میدهد این بازی طفلانۀ دریا
به خوبان گر سپاری دل به گرداب بلا افتی
بکن دوری ز موج سرکش ویرانۀ دریا
که خوبان چون برند از کف دلی را بر نمیگردند
همان بهتر که باشی بیخود و بیگانۀ دریا
ز موج گیسوانش شد پریشان روزگار من
چرا رفتم میان موج بیباکانۀ دریا

اگر عشق پریرویان چو امواج خروشانست
نه میبینم کسی را عاقل و فرزانه دریا
خرام سرونازش چون خرام رفقن دریاست
ازان روشد دلم بر جلوۀ شاهانه دریا
قیام قامت زیبا، خرام همچو آهویس
فریبا هست و همچون جلوۀ رندانه دریا
دلم چون درخم گیسو فتاده ناله ها دارم
چه درد جانگدازی دارد این غم خانه دریا
شدم غرق تمنای هماغوشی به گردابی
چه افسونی دمیدی تا شدم افسانه دریا
تو دریای خروشان، تو عشق من توتوفانی
بکن مستم، خرابم کن ازین میخانه دریا

کابل

فضل حق فکرت